WESTERN INTERBELIC

COMOARA PIEILOR ROŞII

DE ALBERT BONNEAU

Mare roman de aventuri pentru tineret

ALBERT BONNEAU

COMOARA PIEILOR ROŞII

Nr. 6
MECI NUL

V.1.0

Editura EXCELSIOR

CAPITOLUL I
PILEX ŞTIE MULTE

Trappeurul ascultase cuvintele lui Roscos cu atenţie. Calmul lui contrasta puternic cu volubilitatea tânărului marsiliez. Era şi el francez, dar un francez care moştenise multe din calităţile britanicilor, printre care şi acel sânge rece renumit în lumea întreagă.

— Aştept cu plăcere întrebarea d-voastră răspunse el, şi dacă-mi va sta în putere voi răspunde afirmativ.

— Domnule Pilex, începu Roscos, motivul călătoriei noastre în Canada îl cunoşti. Pentru ca să izbândim avem nevoie de un om priceput care să ne ajute să cutreierăm ţara. Eşti dispus să intră în serviciul nostru? Vei primi un salariu lunar şi în caz că descoperim comoara o primă specială…

— Cu mare drag, tinere, răspunse Fără-Sete. Iniţiativa voastră este dintre acelea care pasionează un aventurier ca mine. A găsi nişte oameni răpiţi de indieni şi să descoperi o comoară fabuloasă iată două ţinte superbe. Şi sper că prima mea va fi atât de mare încât să-mi permită să mă retrag pentru totdeauna din această ţară şi să mă reîntorc în Franţa ca să-mi termin zilele.

Antonin şi Luc strânseră mâna trappeurului cu efuziune iar Patrick Bon îl îmbrăţişă.

Echipa numărul 2 avea acum un om în plus, un ajutor nespus de preţios, care colindase ţara în lung şi lat şi cunoştea atât locurile cele mai ascunse cât şi năravurile oamenilor albi şi cu pielea roşie.

Se hotărî ca echipa să pornească imediat neavând ce căuta pe Munţii Stâncoşi.

Pilex spusese un cuvânt inteligent pe care lumea toată îi aproba:

— Trebuie să descoperim întâi urmele familiei Lion, căci comoara va veni de la sine. Pornind după comoara, vom pierde luni
întregi, fără să facem nimic, căci planurile voastre nu indică nimic precis.

Având în vedere declaraţiile trappeurului, echipa hotărî să se îndrepte spre lacul Crucii. Drumul de aproape o mie de kilometri

nu-i speria. Aveau siguranţa că vor izbândi. Merinde aveau suficiente pentru ca să se încumete să meargă patru sute kilometri prin munţi până la trecătoarea Vânătorilor.

— Acum toată lumea la culcare, spuse Roscos. Odihniţi-vă bine căci mâine dimineaţă pornim la drum. Itinerariul nostru cuprinde Munţii Stâncoşi, trecătoarea Vânătorilor, lacul Crucii, fortul St. James şi Oceanul Pacific, deasupra paralelei 55° latitudine nordică.

Nimeni nu obiectă nimic, şi se retraseră în corturi, pe paturile de iarbă uscată şi înveliţi în pături.

A doua zi dis de dimineaţa, primul care se trezi fu Pilex. Soarele abia răsărise şi întunericul nu se împrăştiase bine. El intra prin corturi şi trezi echipa care în câteva minute se pregăti de plecare.

Şi caravana se mişca din loc. Pilex, în calitatea lui de ghid mergea în frunte iar Patrick Bon în urmă. Cei doi cercetaşi alergau de la unul la altul, întrebându-i câte ceva. Munţii Stâncoşi sunt accesibili unei caravane. Potecile mişunau şi un cunoscător al locurilor putea să se descurce uşor. Ceea ce era tocmai cazul lui Pilex. Chiar din prima zi, cercetaşii se felicitau de angajarea lui, căci prin câteva poteci ascunse celui mai ager ochi şi printr-un defileu de o construcţie superbă el le economisi un drum, care în mod normal ar fi necesitat peste două zile de marş.

— Nu vă bucuraţi prea mult, le spuse trappeurul. Nu uitaţi că avem de mers aproape o mie de kilometri prin munţi, şi oricât aş ştiu eu nu vom putea câştiga de cât maximum şase zile avans. Hrana cumpărată de la oraş poate să rămână neatinsă. Hei, în munţi, ne putem hrăni şi cu vânat. Păsările şi animalele forfotesc şi este păcat să nu profităm de o asemenea pomana.

Sfatul trappeurului fu ascultat şi tinerii găsiră o minunată distracţie în vânat. Luc Badoit mai ales mânuia puşca ca un mare maestru şi regulat venea cu tolba plină. Pilex era vesel ca şi cum povara anilor fusese luată de pe umeri lui şi mergea cântând cântece de demult pe care tineri le auzeau pentru prima oară.

CAPITOLUL II
O NOAPTE DE GROAZĂ

Trecuseră două săptămâni de mers prin munţi. Călătoria fusese plăcută şi lipsită de cel mai mic incident.

Deşi departe de civilizaţie, în plin masiv al Munţilor Stâncoşi, tinerii noştri cercetaşi, acumulaseră cunoştinţe, care nu se pot obţine pe băncile şcolii, ci numai printr-o călătorie. Într-o dimineaţă, Luc şi Patrick Bon plecară la vânat, mergând paralel cu caravana rămasă în supravegherea lui Pilex şi Roscos. Între ei şi ceilalţi erau un spaţiu de minimum trei kilometri, intenţionat ales pentru ca animalele şi păsările să nu se sperie de tropăitul cailor. Carabinele lor tunau la intervale regulate şi tolbele se umpleau văzând cu ochii, anunţând o copioasă masă pentru prânz şi seara.

Deodată, împuşcăturile nu se mai auzeau. Trecură câteva minute şi tăcerea nu fu întreruptă. Pilex şi Roscos erau neliniştiţi. Se temeau amândoi să nu se fi întâmplat ceva celor doi vânători. Opriră caii şi aşteptară, sperând să primească în fine un semn de viaţă de la cei doi. Tocmai când disperarea lor ajunse la culme şi intenţionau să lege caii de pomi ca să plece în căutarea lor, văzduhul fu străbătut de vocea puternică a lui Patrick Bon. Era un semnal pentru o-i chema iar locul unde se găseau vânătorii fu indicat printr-un toc puternic.

Cuprinşi de o mare curiozitate, trappeurul şi Antonin se îndreptară spre acel loc. Când sosiră, se văzură la marginea unei prăpăstii. Focul continua să ardă însă cei doi vânători nu se zăreau. Un râset puternic izbucni din fundul prăpastiei a cărei adâncime nu era prea mare. Vânătorii erau colo jos, lângă un mare tufiş şi le făceau semn să coboare.

— Ne-am îmbogăţit, strigă Luc. Am descoperit o mină de aramă! Veniţi să o vedeţi.

Chiar aşa era. Cei doi vânători împuşcaseră o pasăre care căzuse în prăpastie, tocmai în tufişul lângă care erau acum. Bon, natură economă, nu voi să renunţe la pasărea aceia care costase un glonte şi căutară un drum ca să ajungă în fundul prăpastiei. Cale bătută nu există. Fură nevoiţi să coboare ţinându-se de tufişuri. Ajunseseră cu bine şi amândoi alergară spre tufiş. La un pas de tufiş, Luc se împiedecă şi arma lui lovi zidul stâncii,

redând un sunet metalic. Fără să vrea, acest zgomot; îi determină să se uite mai atent şi descoperiseră astfel zăcămintele de aramă. Bon ieşise din prăpastie, aprinse focul şi-şi chemă tovarăşii.

Pilex se apropie, cerceta mina şi zise cu mare veselie în voce:

— Picior omenesc nu a călcat încă pe aici. Mina este a noastră şi vă pot spune că oricât de mare ar fi comoara, nu întrece în valoare cuprinsul acestor zăcăminte de aramă. Copiii, suntem arhimilionari!...

Nimeni nu mai zise nimic. Vorbele lui Pilex îi făcuse pe toţi knock-out îşi reveniră repede din emoţie şi urmând sfatul lui Pilex acoperiră intrarea minei cu îngrijire iar trappeurul notă poziţia, pentru ca să-i fie uşor să o regăsească. Se decisese ca imediat ajunşi în fortul St. James să declare descoperirea minei pentru a obţine actul de proprietate şi folosinţă.

Reveniră agale pe drumul mare şi continuară călătoria fără alte întâmplări mai importante.

Ajunseră în fine la trecătoarea Vânătorilor. Călătoriseră patru sute de kilometri, într-un cadru feeric, în linişte şi calm. Nu întâlniseră picior de ora, fie el alb sau indian şi nici nu-i simţiră lipsa. Pilex era un tovarăş de drum admirabil. Ştia să povestească mai bine ca nimeni altul şi aventurile lui ar fi putut forma cuprinsul unui pasionant roman. Seara, la lumina focului, care pâlpâia vesel cei patru şedeau ore întregi iar Pilex îşi depăna amintirile, mulţumit că are un asemenea auditoriu select.

În trecătoarea Vânătorilor, ei nu se opriră decât o oră. Trecură pe la han, unde Pilex se informă dacă indienii Chipawi fuseseră văzuţi prin partea locului. Răspunsul fu negativ, căci indienii nu cutezau să se apropie de acest han care era înarmat mai abitir ca o fortăreaţă.

Ei nu făcură nici o cumpărătură, proviziile lor fiind suficiente. Doar Pilex dădu pieile adunate în parcursul călătoriei şi primi o sumă de bani şi câteva sute de gloanţe.

Prietenii noştri îşi organizaseră viaţa în acest mare raid prin Munţii Stâncoşi de o manieră excelentă. Pilex conducea mereu iar Patrick Bon era maestrul bucătar. El putea totuşi să vâneze, făcând echipă cu unul din cei doi cercetaşi. Caravana se punea în mişcare odată cu răsăritul soarelui şi se oprea când întunericul nopţii devenea opac. În cantonament – nu toată lumea dormea. Fiecare făcea de gardă, câte două ore, cu începere de la orele zece. Pilex intra în gardă la orele patru, când de altfel se scula singur, nemaiputând să doarmă peste această oră.

Deşi până în prezent, nu se întâmplase nimic, echipa nu renunţase la sistemul gardei şi bine le prinse această precauţie, căci altfel ar fi riscat, într-o noapte să fie măcelăriţi până la unul în corturile lor. Trecătoarea Vânătorilor fusese lăsată de mult în urmă. Kilometrii erau măcinaţi metodic şi până la lacul Crucii mai erau patru zile de mers, după spusele lui Pilex.

În seara aceia, toată lumea era mai obosită ca de obicei. Călătoria se efectuase numai prin poziţii periculoase, abrupte. La fiecare pas, moartea ameninţase pe călători dar totul fusese trecut cu succes datorita vigilenţei lui Pilex. Grupa cantonase înainte de apusul soarelui, pe marginea unei prăpăstii, neîndrăznind să meargă mai departe la lumina lunii şi a stelelor. Mâncară repede şi fiecare îşi făcu patul pentru a se culca imediat. Primul de gardă era Luc, care bombănise totdeauna împotriva poliţei acesteia de a i se răpi în mod inutil două ore de somn. Totuşi Luc îşi făcea conştiincios misiunea şi cu carabina pe umăr se plimba două ore întregi, de la un colţ al lagărului până la celălalt. În seara aceia, însă totul era pe dos. El nu avea putere să ţină arma pe umăr şi nici picioarele nu erau solide ca să şadă două ore neîntins. Convins că nu se va întâmpla nimic, veni lângă focul care era pe stinse, mai aruncă două trei vreascuri şi se lungi pe jos. Nu pusese însă capul bine pe pământ şi sări ca electrizat. Alergă spre cortul lui Pilex, care dormea buştean şi-l trezi scuturându-l vârtos,

— Am auzit zgomot de paşi, spuse el, la o foarte mică distanţă.

Pilex nu aşteptă să i se repete de două ori. Ieşi afară din cort cu carabina în mână şi îşi lipi urechea de pământ. Auzi şi el acel aş zgomot şi ordonă lui Luc să trezească şi pe ceilalţi doi. Fiecare se pregăti, încărcându-şi armele iar Fără Sete aproape că stinse focul.

— Când vor veni indienii, spuse el trebuie să creadă că dormim tun cu toţii. Să trageţi când voi striga „foc”, şi vedeţi să ţintiţi bine.

Echipa noastră veghea într-o singură direcţie. Eventualitatea unui atac pe la spate era înlăturată din cauza prăpastiei a cărei adâncime era de câteva sute de metri.

Minutele treceau încet iar zgomotul paşilor se auzea tot mai apropiat. Apoi, deodată nu se mai auzi nimic. Indienii probabil că se opriseră şi ţineau sfat cum să atace.

— Atacul se va produce abia peste o oră, şopti Pilex. Ei vor să ne lase răgazul să dormim cât mai bine, pentru ca să nu rişte

nimic.

Şi într-adevăr o oră întreagă nu se auzi nimic. Focul continua să ardă, nu cu flăcări mari. Arunca totuşi suficientă lumină asupra redusului spaţiu al lagărului încât să poată fi zărit oricine s-ar fi apropiat.

Trecuse de miezul nopţii când Pilex făcu semn tuturor să fie gata. Cam la vreo douăzeci de metri de foc apăruseră mai multe umbre. Nu erau indieni cum crezuse echipa noastră, ci oameni albi. Mergeau încet cu armele gata să tragă. Pilex îi numără repede. În total erau opt.

— Câte doi de fiecare, spuse el. Să trageţi fără de milă, căci altfel ne extermină ei pe noi. Aceşti bandiţi sunt mai cruzi de cât pieile roşii care cruţă copiii şi femeile.

Bandiţii se apropiau mereu. Mai erau la vreo cinci metri de foc. În acel moment se auzi o voce tunătoare care strigă:

— Foc!

Patru detunături spintecară liniştea nopţii şi primii patru bandiţi căzură cu faţa la pământ. Mai urmară alte patru detunături, aproape simultan şi întreaga bandă era stârpită. Cei patru oameni îşi făcuseră datoria cu prisosinţă. Ochiseră atât de bine încât nici unul dintre bandiţi nu scăpă cu viaţă. Înainte de a trece fiecare în corturile lui cei patru exploratori făcură o groapă mare unde aruncară cele opt cadavre.

A doua zi, toată lumea se sculă mai târziu. Chiar Pilex, omul-ceasornic. Oboseala însă spusese şi asupra lui odată cuvântul şi în loc de ora patru se trezi la orele şase. Dormise doar cinci ceasuri.

Amintiri din noaptea de groază petrecută erau cele opt carabine ale bandiţilor, toate de model nou, pe care fără nici un scrupul Pilex le împacheta şi le puse pe un cal de povară.

După ce luară o gustare frugală, călătorii noştri porniră veseli la drum spre lacul Crucii unde aveau să sosească peste patru zile, fără ca să li se mai întâmple nimic pe drum.

CAPITOLUL III
FORTUL ST. JAMES

Am lăsat echipa 1, condusă de indianul Wabask pornind de la Edmonton călare spre lacul Sclavilor. Drumul era de două sute kilometri şi fu acoperit în câteva zile.

La lacul Sclavilor ei nu putură obţine nici o lămurire precisă. Se ştia din auzite, de masacrarea unei caravane de către indienii Chipawi, dar totul se petrecuse lângă lacul Crucii, în apropiere de fortul George. Wabask cunoştea drumul şi până acolo. Aproape şase sute de kilometri de parcurs, într-o ţară, cu care singurul mijloc de locomoţie era caravana, calul sau picioarele. De călătorie cu trenul, nici vorbă măcar. Prietenii noştri se resemnară repede, făcură proviziile necesare şi porniră la drum cam în aceiaş zi în care echipa 2 poposea la hanul din trecătoarea Vânătorilor. Distanţa era egală pentru amândouă echipele, cu deosebirea că grupa Roscos călătorea numai prin munţi, în timp ce echipa Leonec prin câmpii şi munţi.

Ştim ce s-a petrecut cu exploratorii prin munţii Stâncoşi, pe care i-am lăsat la patru zile depărtare de lacul Crucii. Să vedem acum ce s-a întâmplat cuplului Leonec-Raquet.

Călătoria lor fu lipsită complect de orice incident. Indianul Wabask era un om de o prudenţă rară, care cunoştea tot ceea ce este necesar pentru a transforma o cale lungă cu numeroase popasuri într-o plimbare agreabilă. Se mergea numai pe lumină, cu o iuţeală acceptabilă iar seara se cantona în locuri propice şi inatacabile. Wabask avea darul de a găsi văgăuni, peşteri, în care echipa dormea în siguranţă.

Singurul intermezzo al acestei călătorii fu întâlnirea, cam pe la mijlocul drumului cu o caravană care se îndrepta spre Pricetown, oraş situat la opt sute kilometri depărtare. Caravana era compusă din patru căruţe, dintre care una aparţinea unei familii italiene. Membrii acestei familii cunoşteau pe Vesuvio, omul de încredere al lui Celestin, însă nu mai auziseră de el aproape de un an. Ştiau însă că Vesuvio are un frate la fortul St. James, care putea să le dea informaţii suplimentare.

Şi după câteva săptămâni de mers, grupa Leonec ajunse la Lacul Crucii. Acest lac este de o adâncime neobişnuită şi din cercetările geologice făcute reiese că provine dintr-o mare

rupere de nori care a inundat pe vremuri acel ţinut. Apa, în drumul ei, a întâlnit o vale adâncă şi a rămas locului, dând naştere acestui lac al Crucii, la fundul căruia, legenda populară pretinde că se găsesc sute de cadavre, victime ale acelei inundaţii teribile. De aci şi numele lacului, căci majoritatea victimelor erau pioneri creştini. Se mai spune, că după formarea acestui lac a avut loc o mare procesiune şi că în fundul lui s-au aruncat zeci de cruci, în memoria celor dispăruţi.

Dar pe Leonec şi tovarăşii lui nu-i interesa lacul şi legendele care circulau asupra lui. Pe el, îl preocupa fortul St. James, unde se găsea fratele lui Vesuvio. Se îndepărtară deci aproape imediat şi luară drumul spre fortul St. James. De data aceasta nu mai trebuiau să meargă pe poteci înguste, ci pe o şoseaua largă, făcută de pionerii din fort. Înaintea lor, cam la o aruncătură de puşcă, înainta agale un grup tot călare. Leonec se uită cu binoclul şi bucuros exclamă:

— Grupa 2 este înaintea noastră. După atâtea zile de singurătate, este o plăcere să schimbăm câteva cuvinte cu adversarii noştri. Copii, o goană de cal ne separă de ei!… Ce-ar fi dacă i-am ajunge?

Toată lumea acceptă, chiar şi indianul care nu ştia despre ce-i vorba şi porniră în galop.

Tropăitul cailor fu sesizat de Pilex, care atrase atenţia lui Roscos că sunt urmăriţi. Acesta uitându-se mai bine, distinse pe cei doi prieteni şi ordonă ca echipa să oprească. Peste două minute, cele două tabere erau împreunate. După îmbrăţişările de rigoare, urmară prezentările lui Pilex şi Wabask.

Apoi, Roscos spuse râzând:

— Mai spune că te ţii de urma noastră, Leonec? Nu a fost vorba că te duci spre Lacul Sclavilor?

— M-am răzgândit în drum şi am venit după tine, răspunse Leonec. Cum aţi călătorit?

Roscos atât aşteptă. Începu să povestească călătoria pas de pas şi nu uită să vorbească şi de descoperirea minei de aramă. Se oferi frăţeşte să împartă comoara aceia cu prietenii săi iar Luc şi Patrick Bon îl imitară. Apoi descrise cu mare bogăţie de amănunte atacul bandiţilor şi sfârşitul lor tragic.

La rându-i, Leonec povesti călătoria, omiţând însă intenţionat discuţia cu italienii din caravană şi descoperirea făcută.

Dărnicia descoperitorilor minei îi aţâţase ambiţia şi acum el voia să găsească singur comoara şi familia Celestin pentru ca să aibă şi el ce să ofere la împărţeala comună.

În glume şi râsete, ei ajunseră la fortul St. James. Intrară bine dispuşi, fiecare grupă alegându-şi locul de cantonament.

Comandantul fortului, un ofiţer tânăr, scoţian de origină, aflând de sosirea a două echipe de exploratori, trimise câte un soldat să-i invite pentru masa de seară, la el acasă. Francezii acceptară cu plăcere. Mai aveau înainte vreo opt ore de libertate pe care voiau să le folosească pentru a vizita fortul şi a cere informaţii asupra masacrări caravanei lui Celestin Lion.

CAPITOLUL IV
SPOVEDANIA UNUI MURIBUND

Dar în timp ce toată lumea căuta la întâmplare, întrebând fie metişi sau indieni, Jean Paul Leonec merse direct la ţintă, întrebă unde sade un italian anume Vesuvio şi i se răspunse că este bucătarul garnizoanei. Un soldat amabil îl conduse în locuinţa acestuia. Vesuvio era acasă, în pat. El suferea de friguri şi boala se înrăutăţise.

Doctorul fortului pretindea că sunt puţine speranţe de salvare şi vru să-i interzică să vorbească bolnavului. Leonec îi explică însă despre ce este vorba, emiţând chestiunea comorii şi relevând doar latura generoasă a chestiunii: salvarea unei familii albe din mâinile pieilor roşii. Doctorul consimţi, rugând pe tânăr să vorbească puţin pentru a nu obosi pe muribund. Leonec promise şi pătrunse în camera bolnavului. Inima-i bătea puternic. Ceva îi spunea că secretul enigmei este ascuns în gândul bucătarului fortului St. James.

În câteva cuvinte, el îi explică scopul vizitei şi-l întrebă dacă primise sau nu vreo veste de la fratele lui. Ochii bolnavului aruncară asupra tânărului o privire de simpatie şi răspunse cu voce stinsă:

— Signor, nu mai am primit veşti de la fratele meu de câteva luni, când după vrea trei zile de la atac, în cursul căruia fusese grav rănit. Indienii Chipawi nu i-au omorât, ci i-au luat cu ei. Nu ştiu locul unde au fost duşi. Singurele vorbe care au ajuns la urechile mele sunt: *„Devill's passage".* Poate că acolo au fost duşi sau pe acolo au fost trecuţi. Pe unde vine această trecătoare a diavolului nu pot preciza, deşi am întrebat multă lume de prin partea locului. Tinere, eu sunt cu un picior în groapă! Frigurile nu iartă pe aci. Până la moarte mă voi ruga să izbândeşti şi să-mi salvezi fratele din ghearele indienilor.

Convorbirea se sfârşise. Bolnavul abia mai respira. Leonec părăsi camera emoţionat, lăsând pe doctor să-şi continue opera de ajutorare. Doctorul nu rămase mult.

După un minut, părăsi şi el casa spunând tânărului:

— Vesuvio a închis ochii pentru totdeauna. Toată ştiinţa mea nu mi-a folosit ca să-l salvez.

În gândul lui, Leonec se felicită cu bucurie. Venise la timp

pentru ca să afle un secret care valora cât toată comoara. Duelul lui cu Roscos era ca şi câştigat, fiindcă numai el ştia unde trebuie să meargă ca să găsească pe Celestin Lion.

— Dar unde se află această trecătoare a Diavolului? se întrebă el. Va şti cineva să mi-o arate? Wabask? Sau Pilex? Mai am timp să mă decid!…

CAPITOLUL V
UN NOU PACT

Comandantul fortului făcuse mari pregătiri în cinstea noilor sosiţi. Masa fu copioasă iar Patrick Bon aprecia calitatea bucatelor şi gustul vinului.

După masă, se servi o cafea delicioasă şi toată lumea felicită pe ofiţer de frumoasa primire.

— Îmi pare rău că nu v-am oferit mai mult, spuse el. Dacă bietul Vesuvio era sănătos…

— Cum aţi spus? întrebă Roscos. Vesuvio?

— Da, Vesuvio… Acesta-i numele bucătarului meu bolnav de friguri de câteva săptămâni.

— Tinde locuieşte? întrebară toţi tinerii deodată..

— În a treia casă pe dreapta, răspunse comandantul mirat din ce în ce mai mult. Vă pot conduce chiar eu dacă vreţi să-l vedeţi.

Toată lumea se îndreptă spre casa bucătarului. Nimeni nu intră, căci o bătrâna îi anunţă că Vesuvio încetase din viaţă, încă de la orele trei după amiază.

Ştirea aceasta căzu ca un trăsnet. Fiecare dintre băieţi deveni trist, iar Leonec începu să blesteme soarta care-i adusese atât de târziu pe urmele acestui om.

— Trebuie să ne resemnăm, murmură Roscos. Avem suficiente elemente ca să ne ajungem ţinta.

— Bineînţeles că da, dar acest om ne-ar fi luminat calea prin mărturisirile lui, răspunse vicleanul Leonec. Acum continuăm să bâjbâim mereu prin întuneric.

Luc Badoit era aproape furios iar Victor Raquet care nu ştia de demersul lui Leonec blestema într-una. Cei patru prieteni şi statul lor major salutară pe ofiţer şi se îndepărtară, anunţând că dis de dimineaţă vor porni din nou la drum.

Înainte de a se separa, Antonim Roscos opri pe Leonec pentru a-i spune ceva.

Discuţia lor fu animată şi prietenii lor înţeleseră că se discutau lucruri grave. Uneori, le parveneau la ureche cuvinte din această discuţie. Nu erau curioşi însă, ştiind că până la urmă vor afla ceea ce se vorbise. Convorbirea dură cinci minute. La sfârşitul ei, ca şi cum se ajunsese la o înţelegere perfectă, cei doi prieteni şi rivali se despărţiră strângându-şi mâinile.

— Între mine şi Leonec, spuse Roscos pe drum prietenilor lui, s-a încheiat un nou pact. Dacă o echipă găseşte comoara şi cealaltă tabără pe prizonieri, atunci împărţim frăţeşte. Dacă însă aceiaşi echipă, găseşte amândouă lucruri, împarte după cum vrea. Eu dacă voi găsi comoara şi pe Celestin Lion voi împărţi în părţi egale.

Cam aceleaşi vorbe, spunea şi Jean Paul Leonec echipei lui.

… Ceea ce înseamnă că nu era nevoie de un pact între aceşti nobili tineri.

CAPITOLUL VI
DEVILL'S PASSAGE

În amândouă taberele în seara aceia, somnul nu veni decât mult mai târziu. Roscos ţinu o sfătuire cu Oliver Pilex, Bon şi Badoit. În cursul zilei aflase că indienii Chipawi de sub conducerea lui Kory-Kory erau refugiaţi pe coasta Pacificului. Bătrânul Peter îi sfătui să treacă prin St. Unite şi cu trenul să meargă până la unul din marile porturi. Altfel călătoria prin Canada risca să dureze multe luni, mai ales că în curând vremea urma să se strice. Cu un vas închiriat la San Francisco bunăoară se putea mai uşor ajunge în labirintul de insule de pe coasta Pacificului.

A doua zi, echipele se salutară. Antonim Roscos divulgase planul său iar Leonec spusese că se îndreaptă spre Devill's Passage.

Pilex ciuli urechile la acest nume şi întrebă:

— Dar de acolo unde vă mai duceţi?

— Vom vedea de la caz la caz, răspunse tânărul care mult mai târziu avea să înţeleagă aceste vorbe.

Pilex binevoitor îi dădu anumite lămuriri topografice pe care Leonec le primi cu plăcere, deoarece completau de minune vorbele lui Wabask care-i explicase ruta în cursul consfătuirii de aseară. Până la Devill's Passage nu aveau nici un mijloc de locomoţie de cât caii şi îi trebuiau minimum patruzeci de zile ca să ajungă. Calea cea mai bună era lângă malul drept al fluviului Dexter până la fortul Graham, ultim vestigiu al civilizaţiei europene. De acolo, făcând spre stângă se intra în teritoriile indienilor Cree şi Chipawi, în care albii rare ori se încumetaseră altă dată. Acum se putea mai uşor călători cu oarecare prudenţă, căci acele triburi erau quasi stârpite.

Membrii celor două grupe se îmbrăţişară dându-şi întâlnire în şase luni la Quebec, oricare ar fi rezultatul cercetărilor lor.

Şi fiecare echipă porni la drum, în direcţii deosebite. Vom reveni în grupul Roscos mai târziu şi vom întovărăşi la drum pe Leonec şi compania. Urmând sfaturile primite şi călăuziţi de abilul Wabask, echipa 1 urmă întocmai itinerariul indicat. După douăzeci de zile, părăsiră malul drept al fluviului Dexter şi după alte cinci zile trecură de fortul Graham. Făcură o provizie

suplimentară de gloanţe care urma să le fie inutilă de altfel, căci nici un atac nu se produse atât la ducere cât şi la întoarcere.

Odată intraţi în aceste teritorii, Wabask devenise de-o veselie exuberantă. Omul era la el acasă şi ştia fiecare colţ de pământ pe degete. În fine la capătul celor patruzeci de zile, sosiră la poalele unui munte. Indianul le spuse că Devill's Passage era la o aruncătură de puşcă. Într-adevăr nu merseră nici jumătate oră şi Wabask le arată o trecătoare prin munţi. Ei se angajară în ea, dar după un sfert de oră constatară cu surprindere că drumul le este închis de o stâncă masivă.

Numele trecătoarei fusese dat pe vremea luptelor dintre englezi şi francezi. Un regiment francez intrase în acea trecătoare fără de ieşire aparentă, urmărit de englezi. Lupta părea inutilă şi englezii se pregătiră de asediu, cunoscând poziţia. A doua zi, spre marea lor surpriză nu zăriră nici un picior de francez în trecătoare. După cum era şi firesc, negăsind nici o explicaţie logică botezaseră trecătoarea cu numele Diavolului..

Leonec nu ştia ce să creadă. Abia acum înţelegea vorbele lui Oliver Pilex. Pierduse patruzeci de zile ca să facă un drum inutil. Amărât intră în cortul lui şi se întinse ca să adoarmă. Parcă în silă aruncă o privire spre planurile date de notarul Chantin. Nu privi mult, căci ieşi afară urlând ca un nebun. Ceilalţi îl înconjurară, aşteptând explicaţii. Dar în loc să vorbească, Leonec fugi spre stânca cea mare care închidea drumul trecătoarei. Scoase planul şi se mai uită odată atent. Apoi începu să pipăie o piatră mare. Nu obţinu nimic, trecu la alta, apoi la alta, fără să găsească ceea ce căuta. Deodată, un strigăt de mare emoţie scapă de pe buzele tuturor. Apăsând cu mâna pe un bolovan învecinat cu stânca, se făcu o mare deschizătură în masiv.

Imediat, Totor Raquet lumină cu lampa lui electrică. Deschizătura dădea într-o galerie îngustă pe care puteau merge patru oameni unul lângă altul. Ei nu merseră nici douăzeci de metri, când văzură o baricadă curioasă. Opt cufere de fer, aşezate unul peste alte altul închideau drumul. O emoţie puternică cuprinse pe cei patru oameni şi câteva secunde tăcură. Apoi, Victor Raquet nu se mai putu abţine şi începu să dănţuiască repetând într-una:

— Comoara! Comoara!

Într-adevăr era comoara indienilor din tribul Cree. Leonec se apropie şi zări pe unul din cufere un plic. Cu o mână tremurândă îl desfăcu şi citi:

Scumpii mei nepoţi,

Nu ştiu dacă la citirea acestor rânduri mai sunt în viaţă. Comoara aceasta este inestimabilă şi să o împărţiţi frăţeşte. Amândoi sunteţi copiii ai fiicelor mele şi vă binecuvântez din toată inima, Jean Paul Leonec şi Antonin Roscos. Aveţi grijă de verii voştri, Pierre şi Lucia.

CELESTIN LION

Leonec nu-şi putu reţine un strigat de surpriză. Antonin Roscos era vărul lui! Iată o ştire care valora enorm.

Chiar în aceiaş zi, echipa 1 părăsi ţinutul având cele opt cufere încărcate pe cai. Drumul până la fortul St. James se petrecu fără incidente. Acolo, comandantul fortului le puse la dispoziţie o gardă de zece oameni, care să-i conducă până la Edmonton.

Drumul se desfăşură în condiţii normale şi de la Edmonton echipa luă trenul după ce răsplăti regeşte garda care-i însoţise.

După două zile de mers cu trenul, grupul celor patru sosi la Quebec, cu opt zile înainte de termenul fixat de Antonin Roscos.

Pierre Paul Leonec se hotărâse să aştepte sosirea vărului lui şi abia după aceia să pornească mai departe în căutarea rudelor lor răpite de Chipawi. Voia de data aceasta să colaboreze cu vărul lui şi să împărţească în doi laurii victoriei.

CAPITOLUL VII
ZANDUM

Echipa 2, sub conducerea lui Pilex străbătu în câteva zile drumul până la fluviul Fraser. Acolo, ei făcură două plute mari, pe care încăpură tot materialul lor şi caii. Apa acestui mare fluviu canadian îi duse agale în spre sud, fără nici un incident memorabil. Pe prima plută erau oamenii şi o parte din provizii iar pe a doua cei patru cai. Hrănirea cailor se făcea mai greu şi numai seara când plutele erau trase la mal.

Bătrânul Pilex se dovedea pe zi ce trece de tot mai mare utilitate. Era expert în toate. într-o bună zi, Luc Badoit fu înţepat de o insectă şi spre seară îl cuprinseră frigurile. Fără Sete îl vindecă prompt, făcându-i o incizie.

Călătoria pe fluviu dură opt zile şi îngădui tinerilor să înveţe multe lucruri interesante, expuse cu pricepere de Oliver Pilex.

La o bruscă cotitură a fluviului Fără Sete ordonă debarcarea. Plutele fură trase la mal şi proviziile fură încărcate pe cai. După alte trei zile de mers pe drumuri nebătătorite de oameni, Pilex le arată de pe vârful unei coline, un oraş în vale.

— Este oraşul Eldridge, limită de frontieră a Columbiei Canadiene. De acolo, vom porni cu trenul tot spre Sud şi vom pătrunde pe teritoriul Statelor Unite după 30 ore de călătorie. Drumul nu este prea lung, dar nu avem trenuri rapide la dispoziţie. De la Bridgetown, din statui Arkansas, vom lua un tren rapid, care ne va duce ca un fulger până la San Francisco.

Spre seară, echipa ajunse la Eldridge. Bătrânul trappeur sfătui pe Antonin Roscos să-şi vândă caii, inutili, de acum în colo. Marsiliezul îl ascultă şi cu banii încasaţi cumpără bilete de tren până la Bridgetown. Pilex vându şi cele opt carabine ale bandiţilor din munţii Stâncoşi şi împărţi banii cu Patrick Bon.

De la Eldridge până la Bridgetown drumul fu monoton. Trenul mergea mult prea încet, din cauza terenului muntos. Chiar după o jumătate oră de la sosirea în oraşul american, ei se suiră în rapid care nu făcuse staţie decât un singur minut şi a doua zi spre seară debarcară în portul San Francisco.

A doua zi, după o noapte de odihnă bine meritată, Pilex şi Roscos, se îndreptară spre port iar ceilalţi doi plecară să se plimbe prin oraş.

Intenţia lui Pilex era de a angaja o barcă motor, cu care să călătorească pe lângă coastă până la locul indicat. Ceru informaţii mai multor şi află că Dick O'Moore se îndeletniceşte cu asemenea călătorii. Pe Dick O'Moore îl găsiră într-o tavernă, la un pahar de gin cu un indian spătos şi înalt, îmbrăcat în haine europene.

Marinar versat, Dick O'Moore ceru toate lămuririle şi pretinse cincisute de dolari de cap de om. După tocmeală, se ajunse la 1.500 dolari pentru întreaga echipă. Dick dădu întâlnire pentru a doua zi în port specificând că plecarea are loc la orele şase dimineaţa şi că pe bord se mai găseşte un călător.

— Probabil un om certat cu poliţia, spuse Pilex pe drum lui Roscos. Trebuie să fim atenţi să nu ni se întâmple ceva rău.

Punctual, micul vas plecă din uriaşul port american la orele şase de dimineaţă. Călătoria era fixată în trei etape pentru ca barca motor să se aprovizioneze cu combustibil. Al cincilea călător era chiar indianul de la tavernă. După ce salută, el se retrase într-un colţ şi rămasa neclintit, cu privirea aţintită pe întinsul apei.

— Nu pare a fi un criminal, spusa Pilex care se pricepea în figuri omeneşti.

— Probabil că are vreo treabă prin partea locului, spuse Roscos.

— Se prea poate, replică bătrânul ghid.

O călătorie pe mare, pe lângă coastă este totdeauna plăcută, când mecanicul este priceput. Dick O'Moore îşi cunoştea meseria, dar rămase mulţumit la culme când văzu ce poate şi Patrick Bon, pe care nu-l lăsă firea să stea liniştit. Cei doi conduceau cu schimbul iar vorbăria era în mare cinste tot timpul. Doar indianul nu se amesteca în discuţie, stând mereu retras.

Trecură două zile şi prima etapă fu consumată. Se făcură provizii într-un mic port şi după alte patruzeci şi opt de ore, etapa doua era de asemenea trecută. Barca motor mergea superb şi după şapte zile de mers, apărură la orizont primele insule din noianul de insule dintre gradele 55° şi 58° latitudine nordică.

Prezenta indianului îi neliniştea, dar neavând încotro, ei trebuiră să ţină în prezenţa lui un consiliu de război.

Se hotăra ca echipa să lucreze metodic vizitând zilnic cât mai multe insule.

— Dacă indienii Chipawi s-au ascuns aci, vom da peste ei, spuse Roscos. Trebuie să salvăm neapărat pe Celestin Lion şi

nepoţii lui

Indianul se apropiase de grup şi urmărea discuţia cu atenţie. Roscos voi să-l repeadă dar se abţinu şi-i puse prima întrebare de la începutul călătoriei:

— Cunoaşteţi aceste meleaguri?

— Le-am studiat atent, câteva luni în şir, răspunse el, şi vă pot fi de mare ajutor, căci şi eu am venit în aceiaş intenţie. Numele meu este Zandum!...

Grupul rămase gură căscată. Providenţa favorizase pe căutători, căci Zandum era prietenul lui Celestin Lion, omul care dusese tubul de aramă la Quebec.

Zandum ştia multe. După ce-şi terminase misiunea la Quebec, el urmărise pe Chipawi până la insula Baranoff, unde se ascunseră. Celestin Lion şi nepoţii lui mai trăiau. În schimb, Vesuvio şi Flanders muriseră chinuiţi de indieni, care voiau să-l sperie astfel pe bătrân, încât să declare unde se ascundea comoara.

După ce povestirea lui Zandum fu ascultată cu evlavie, urmă un nou consiliu de războia, la care participă şi Dick O'Moore, care anunţase că vrea să lupte şi el pentru salvarea celor trei prizonieri.

Zandum spuse că mijlocul cel mai bun de reuşită este un atac prin surprindere în toiul nopţii. El cunoştea poziţia bivuacului indienilor şi obiceiurile lor. Nici Pilex însă nu era mai prejos, şi amândoi îşi asumaseră prima parte a misiunii: să cureţe drumul de cele două sentinele. Zandum urma după aceia să se furişeze până la coliba prizonierilor iar ceilalţi cinci aveau datoria să provoace o mare panică, printr-un foc intens de carabine. Zandum le puse la dispoziţie o mitralieră pe care el recunoscu că o furase dintr-un fort, cu două mii de gloanţe. Patrick Bon ştia să se servească de această armă pe care indianul o botezase: „pui de tun”.

Planul echipei 2 reuşi de minune. Debarcară după miezul nopţii pe insulă iar Pilex şi Zandum dispărură imediat în întuneric. După un sfert de oră se întoarseră spunând că drumul este liber. Micul grup se puse în mişcare. Patrick Bon cară mitraliera iar Luc Badoit lada cu gloanţe. Zandum desemnă fiecăruia o poziţie şi spuse ca focul să înceapă în momentul când el va intra într-una din colibe. Zis şi făcut. Când Zandum dispăru în colibă, începu o puternică răpăială de gloanţe. Indienii ieşiră somnoroşi din cocioabe cu armele în mâini. Mitraliera lui Bon intră în funcţie curăţind calea de tot ceea ce ceilalţi scăpau.

Deodată văzură un colos, aproape gol, intrând în coliba în care se găsea Zandum şi prizonierii. Vrură să se repeadă într-acolo, însă Pilex ordonă să continue focul. După un sfert de oră, bivuacul era pustiu şi tăcut. Nici un indian nu scăpase. Mitraliera făcuse ravagii. Uşa colibei se deschise şi în pragul ei apăru un om cu barba albă şi doi copiii lângă el. Era Celestin, Lucia şi Pierre. Zandum nu apăru. Toată lumea se îndreptă spre cei trei, chiar şi Patrick Bon care-şi îndrăgise mitraliera. După primele îmbrăţişări, Celestin Lion rugă să se sape o groapă pentru Zandum, marele şef al indienilor Cree. Nobila creatură primise o lovitură de pumnal în inimă. Îşi făcuse datoria până la urmă, sugrumând pe uriaşul Kory-Kory.

CAPITOLUL VIII
MECI NUL

Pe bordul transatlanticului Luisitania, care părăsise oraşul Quebec în ajun, este o mare animaţie. Unsprezece persoane discută pe puntea de comandă, râd şi se amuză. Doi oameni cu barbă albă, unul este indian, doi par între două vârste iar ceilalţi şase sunt încă tineri, am putea spune copiii. Cred că aţi ghicit, iubiţi cititori de cine este vorba: glorioasele echipe se întorc în Franţa, cu comoara, prizonierii şi indianul Wabask, angajat definitiv de Leonec.

Nu se vorbeşte de păţaniile acestei călătorii. Totul a fost uitat. La Quebec s-a format un consorţiu care să exploateze mina de aramă din munţii Stâncoşi iar preşedinte a fost ales notarul Albany.

Acum, tinerii au dat năvală în jurul Luciei, care este curtată ca o domnişoară mare. Cei mai asiduu sunt verii Antonin şi Jean Paul.

Primul o întreabă deodată:

— Care din noi îţi place mai mult?

— Amândoi, fu răspunsul ştrengăriţei.

— Din nou meci nul! jubilă veselul Totor Raquet.

– FINE –

CUPRINS

CAPITOLUL I PILEX ŞTIE MULTE..3

CAPITOLUL II O NOAPTE DE GROAZĂ...5

CAPITOLUL III FORTUL ST. JAMES..9

CAPITOLUL IV SPOVEDANIA UNUI MURIBUND.............................12

CAPITOLUL V UN NOU PACT..14

CAPITOLUL VI DEVILL’S PASSAGE..16

CAPITOLUL VII ZANDUM...19

CAPITOLUL VIII MECI NUL..23

CUPRINS...24

Cereţi la toate chioşcurile succesele săptămânei:

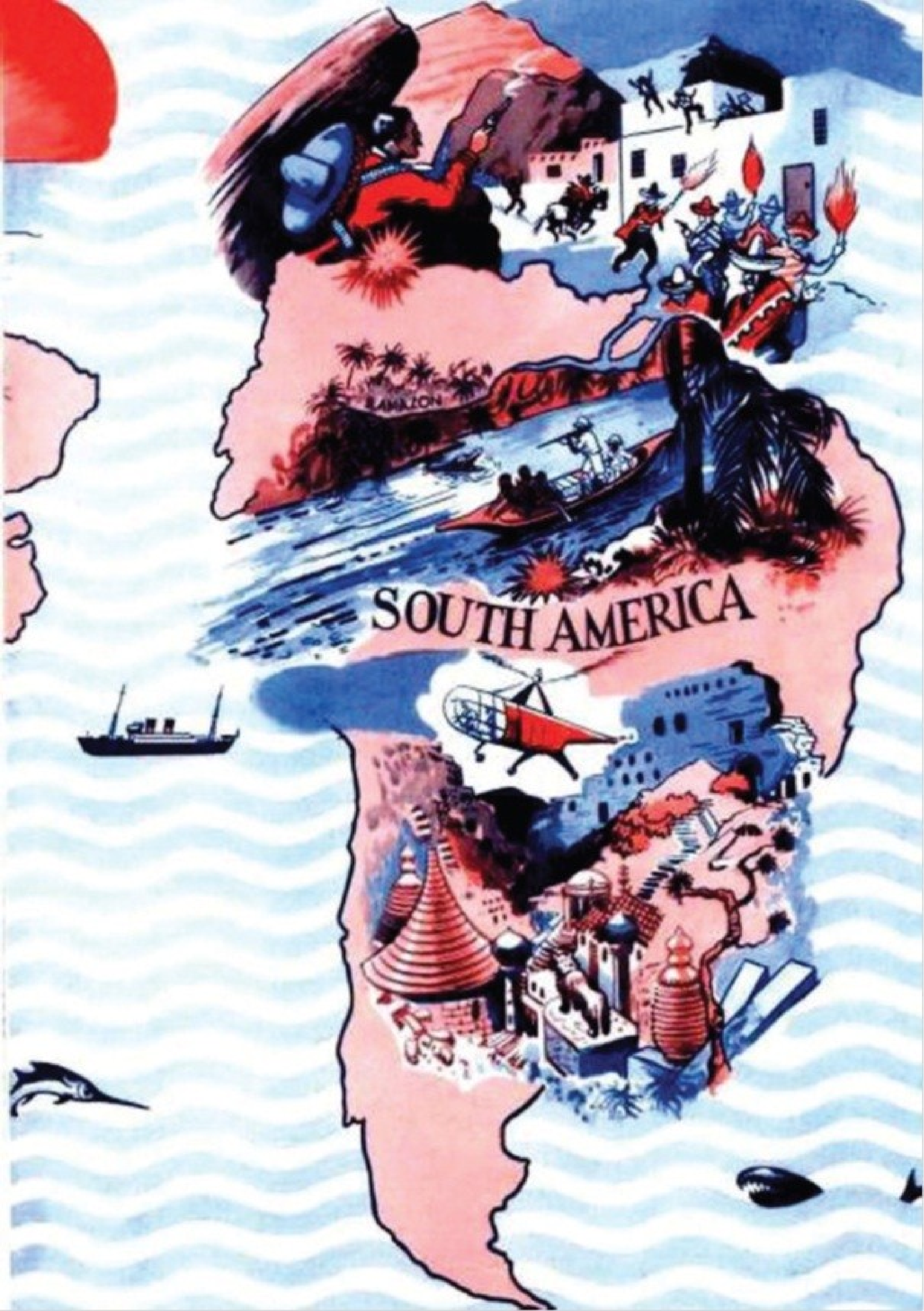
„Misiunea secretă“

apărută în Colecţia romanelor de 15 Lei

şi

Gazul infernal

Mare roman de mistrer şi acţiune

SOUTH AMERICA